

La paciència és la mare de la ciència

Estimats diocesans,

En un article publicat relativament fa poc en un mitjà conegut de casa nostra, un bon cristià feia una acurada distinció —necessària, tot sigui dit— de la relació entre la ciència i la pseudociència, apel·lant a la necessitat de no reduir la realitat oblidant l'element de l'espiritualitat. La missió demana també ser precisos, per no reduir la realitat únicament a allò que és comprovable —vet aquí el gran criteri de l'anomenada ciència—, i ser pacients, perquè no existeix una fórmula fixa per a tothom. La missió conté una espiritualitat, perquè és una proposta de vida sostinguda per l'Esperit Sant. Estem cridats a ser «cercadors de l'Esperit». És a dir, a ser espirituals, i, en aquest sentit, no tot s'hi val. Avui estem bombardejats —cada cop més— de prejudicis i ambigüitats que van arraconant l'experiència de la fe; però també, en d'altres ocasions, sembla que tot estigui ple d'espiritualitats i misticismes estranys. Per això, avui voldria rescatar aquella dita conegudíssima: «la paciència és la mare de la ciència».

Hem parlat del temps i les presses en d'altres ocasions. Sense repetir-nos, ara voldria fer de nou un incís en el fet de viure pacientment. La missió ens exigeix una espiritualitat que fugi de les presses i dels neguits. Tots som cridats a obrir-nos confiadament, sense pors, a l'acció de l'Esperit. Necessitem conrear intensament la nostra vida d'oració per tal de no caure en el risc de treure vida a la missió. En cap moment volem donar la victòria a la impaciència. La paciència ens permet créixer en el discerniment.

Per això, la missió no pot ser únicament una acció que pretengui generar un impacte commovedor, un sentiment o una emoció nova. Més important que això és referir-nos al fet de viure un camí, un procés. Cal, doncs, la paciència per tal d'acompanyar i ser acompanyats en les diverses etapes de creixement de la vida cristiana. Tots ens necessitem, si parlem d'acompanyament. En aquest sentit, l'actitud de l'escolta és vital per tal de comprendre la importància d'allò que és gratuït. I vet aquí que, quan parlem de la gratuïtat —que és un excés d'allò que estava calculat—, la ciència es perd. La pròpia experiència, i no pas cap ciència, ens ensenya a ser pacients, amb nosaltres mateixos i amb els qui ens envolten. Ni que de vegades calgui passar per moments de dolor, perquè «esperar» no és fàcil, i «amb paciència» menys. I això ho dic, també, en relació amb la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions Natives que avui l'Església ens convida a viure. El que va començar en el seu dia com un element propi de la missió *ad gentes*, avui té tot el seu sentit en el nostre context diocesà.

Tots tenim vocació. Déu ens crida a tots a seguir-lo i a posar-lo en el centre de la nostra vida. Cap ciència ho ensenya millor que «la ciència de l'amor», aquella que va plasmar Jesús en la seva trajectòria al costat dels desvalguts, dels rebutjats, dels petits. No tenim cap manual de referència, sinó una brúixola única: la Paraula de Déu. En ella descobrim l'estil missioner de Jesús. Ens referim a una manera de veure el món i de percebre la condició humana amb misericòrdia, paciència i bondat. Però, perquè les vocacions aflorin, cal un bon clima. L'entorn ha de ser favorable. Els climes es generen i es cuiden amb molta paciència. Tots els detalls són importants, així com el fet de situar Jesús, i el seu evangeli, en el nostre centre. És important no descuidar ni l'escolta, ni el diàleg, ni la gratuïtat, ni l'amor. La paciència, doncs, no és una ciència, però que n'és, de necessària, per forjar una espiritualitat missionera plenament pasqual. Respirem a fons i confiem.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

La paciencia es la madre de la ciencia

Estimados diocesanos,

En un artículo publicado relativamente hace poco en un medio conocido de nuestro entorno, un buen cristiano hacía una cuidada distinción —necesaria, todo sea dicho— de la relación entre la ciencia y la pseudociencia, apelando a la necesidad de no reducir la realidad olvidando el elemento de la espiritualidad. La misión pide también ser precisos, para no reducir la realidad únicamente a aquello que es comprobable —he aquí el gran criterio de la llamada ciencia—, y ser pacientes, porque no existe una fórmula fija para todos. La misión contiene una espiritualidad, porque es una propuesta de vida sostenida por el Espíritu Santo. Estamos llamados a ser «buscadores del Espíritu». Es decir, a ser espirituales, y, en este sentido, no todo vale. Hoy estamos bombardeados —cada vez más— de prejuicios y ambigüedades que van arrinconando la experiencia de la fe; pero también, en otras ocasiones, parece que todo esté lleno de espiritualidades y misticismos extraños. Por eso, hoy quisiera rescatar aquel dicho conocidísimo: «la paciencia es la madre de la ciencia».

Hemos hablado del tiempo y las prisas en otras ocasiones. Sin repetirnos, ahora quisiera hacer de nuevo un inciso en el hecho de vivir pacientemente. La misión nos exige una espiritualidad que huya de las prisas y de las inquietudes. Todos estamos llamados a abrirnos confiadamente, sin miedos, a la acción del Espíritu. Necesitamos cultivar intensamente nuestra vida de oración para no caer en el riesgo de quitar vida a la misión. En ningún momento queremos dar la victoria a la impaciencia. La paciencia nos permite crecer en el discernimiento.

Por eso, la misión no puede ser únicamente una acción que pretenda generar un impacto conmovedor, un sentimiento o una emoción nueva. Más importante que eso es referirnos al hecho de vivir un camino, un proceso. Es necesaria, pues, la paciencia para acompañar y ser acompañados en las diversas etapas de crecimiento de la vida cristiana. Todos nos necesitamos, si hablamos de acompañamiento. En este sentido, la actitud de la escucha es vital para comprender la importancia de aquello que es gratuito. Y he aquí que, cuando hablamos de la gratuidad —que es un exceso de aquello que estaba calculado—, la ciencia se pierde. La propia experiencia, y no ninguna ciencia, nos enseña a ser pacientes, con nosotros mismos y con quienes nos rodean. Aunque a veces sea necesario pasar por momentos de dolor, porque «esperar» no es fácil, y «con paciencia» menos aún. Y esto lo digo, también, en relación con la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones Nativas que hoy la Iglesia nos invita a vivir. Lo que comenzó en su día como un elemento propio de la misión ad gentes, hoy tiene todo su sentido en nuestro contexto diocesano.

Todos tenemos vocación. Dios nos llama a todos a seguirlo y a ponerlo en el centro de nuestra vida. Ninguna ciencia lo enseña mejor que «la ciencia del amor», aquella que plasmó Jesús en su trayectoria junto a los desvalidos, los rechazados, los pequeños. No tenemos ningún manual de referencia, sino una brújula única: la Palabra de Dios. En ella descubrimos el estilo misionero de Jesús. Nos referimos a una manera de ver el mundo y de percibir la condición humana con misericordia, paciencia y bondad. Pero, para que las vocaciones afloren, es necesario un buen clima. El entorno debe ser favorable. Los climas se generan y se cuidan con mucha paciencia. Todos los detalles son importantes, así como el hecho de situar a Jesús, y su evangelio, en nuestro centro. Es importante no descuidar ni la escucha, ni el diálogo, ni la gratuidad, ni el amor. La paciencia, pues, no es una ciencia, pero qué necesaria es para forjar una espiritualidad misionera plenamente pascual. Respiremos hondo y confiemos.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida